

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 145, 1 – 14

Text: Mt 9, 1 – 8

Ježíš vstoupil na loď a přeplavil se na druhou stranu a přišel do svého města. A ble, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy." Ale někteří ze zákoníků si řekli: "Ten člověk se rouhá!" Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: "Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci 'odpouštějí se ti hříchy', nebo říci 'vstaň a chod'? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - tu řekne ochrnutému: "Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" On vstal a odešel domů. Když to viděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválili Boha, že dal takovou moc lidem.

Ježíš připlouvá z pohanské Gadary zpět do svého bydliště v Kafarnaum. Tady je dobře známý. Vědí tu, že uzdravuje, a tak k němu hned jednoho ochrnutého nesou.

Ježíš si nejprve všímá jejich víry. Víra, která mezi sebou unese nemocného je dobrá. Horší to mají ti, jejichž víra nemoc neunes. Kteří mají za to, že nemoc znamená buď špatnou víru, nebo nefungujícího Pána Boha. Pro takové je Ježíš buď dobrý uzdravovatel, nebo to žádný spasitel není. Je ale uzdravení našich tělesných neduhů to první a poslední, co Ježíš lidem přináší? Jaká je naše víra? Ježíš vidí a zkoumá naši víru. Co ve víře od Ježíše očekáváme?

Ježíšova reakce na ochrnutého je pro mnohé lidi nepochopitelná. Namísto uzdravení Ježíš tomu ležícímu ubožákovi, který se nemůže ani hnout a který je odkázán na cizí pomoc řekne něco skoro až nemístného: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“

Tak co, splnil tím Ježíš vaše očekávání? Vnímá vůbec Ježíš, že má před sebou ochrnutého člověka? Místo, aby alespoň vyjádřil soucit nebo lítost, tak řekne: „Buď dobré mysli!“ Buď rád, že jsi na světě.

A to druhé: „Odpouštějí se ti hříchy.“ Je to dnes vůbec aktuální téma? Hledají dnes lidé Boha proto, aby jim odpustil jejich hříchy? Už samo slovo hřích je přece tak archaické. Dnes se nemluví o hříchu, ale jen o pocitu viny. Hřích je dnes jen pocit, ale ne způsob jednání, způsob života. Každý si přece může žít, jak chce, aniž by přitom musel trpět pocitu viny. Zbavit se toho nepříjemného pocitu provinilosti, to ano, ale naše hříchy nám, Ježíši, ponechej, na ty nám nesahej.

Jenže hřích není pocit, hřích je skutečná nemoc. Je to neschopnost žít podle Boží vůle. Je to trvalý sklon jednat tak, jak sami chceme a neuznávat nad sebou žádnou vyšší autoritu. A tato nemoc nás zneschopňuje trefit se svým způsobem života do záměru, jaký má s námi Bůh. A že nás Bůh stvořil s jasným záměrem, o tom hovoří už první stránky bible. Jestliže jsme ztratili schopnost být Božím obrazem, je to velmi vážné onemocnění. Je to, jako bychom byli ve svém vztahu k Bohu zcela ochrnutí. Duchovně ochrnutý člověk nedokáže sám přijít k Bohu, chodit s ním a následovat jej. Jeho hříchy ho ochromují. A nedokáže se jich zbavit. Proto potřebuje být zbaven hříchů, potřebuje jejich odpuštění, aby byl znovu svobodný a volný jako pták. Jako když vzduchoplavec odhazuje pytle s pískem, aby mohl stoupat k nebesům, tak hříšník potřebuje být zbaven zátěže hříchů, aby mu nic nestálo v cestě k Bohu. Tuto základní lidskou potřebu, kterou my si tak často odmítáme připustit, nejlépe ze všech vnímá Ježíš. A proto na prvním místě rozvazuje pouta hříchů, aby nás zbavil naší ochromenosti ve vztahu k Bohu.

Nyní možná chápeme, že odpuštění je důležitá věc. Je tu ovšem jiný problém. Copak to jde tak jednoduše? Hříchy, které lidé páchají, nemohou přece zmizet jediným kouzelným slůvkem. Kdo se provinil, musí trpět, pykat, kát se, prosit o odpuštění, činit pokání, přinést smírcí oběť a pak, snad možná, jednou na Božím soudu se nad ním Pán Bůh smiluje. Ale to nejde šmahem ruky. To nejde tady a teď! Ježíš, jakoby tohle všechno přeskočil, hraje si na tu poslední instanci a vyhlašuje odpuštění jako Bůh v soudný den. Zákoníci to kvalifikují jako rouhání. Ne že by vůbec nepočítali s odpuštěním. Ale Ježíš tady strhává Boží soud na zem a osobuje si právo udílet milosti jako nějaký nezodpovědný prezident. Vždyť i to odpuštění si musí člověk zasloužit! Jinak kam bychom došli s takovým lehkovážným odpuštěním! Zákoníci nemají problém se samotným odpuštěním, jim

vadí absence jakékoliv podmínky pokání a oběti. Bezpodmínečné odpuštění vnáší zákoníkům do jejich systému chaos. Zákoníci vidí v bezpodmínečném odpuštění samo ohrožení spravedlnosti. Vždyť proč se potom snažit být dobrý, když nám Pán Bůh všechno odpustí? Takový zákoník vnímá odpuštění jako nebezpečné uvolňování mravů a morálky.

„Proč o tom smýšlíte tak zle?“ odhalí jejich myšlenky Ježíš. Proč neuvažujete pozitivně? Proč vidíte všude jen samé překážky? Proč by to nemohlo jít jednoduše? Jenže pro vás je skoro snadnější říci ochrnutému „Vstaň a chod“ než mu zvěstovat odpuštění hříchů. Ale co je skutečně snadnější? „Je snadnější říci `odpouštějí se ti hříchy`, nebo říci `vstaň a chod`?“ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - tu řekne ochrnutému: "Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" A on jednoduše vstal a odešel domů.

Co to znamená, bratři a sestry? Jestliže vynakládáme tolik úsilí, aby nemocní byli uzdraveni, jestliže se snažíme zmírnit fyzické utrpení, proč máme takový problém, potřebuje-li někdo odpuštění hříchů? To přece je v lidské moci ještě spíše, než to fyzické uzdravení. Proč to lidem nepřejeme? Proč jim raději přejeme trest, pomstu, zlo. Proč je raději neosvobodíme od nálepky hříšníků, proč jim neřekneme: seber se trochu, vzmuž se, buď dobré mysli. Vždyť takové odpuštění dělá skutečně divy. Odpuštění je celostná medicína. Důkazem odpuštění bývá, že člověk pookřeje, že se cítí lépe, že pocítí vnitřní uzdravení, že se mu rozvážou pouta, že už není „paralytikos“ tedy ochrnutý, paralyzovaný, ale je volný. Copak to není zázrak?

Když to viděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválili Boha, že dal takovou moc lidem. I my chvalme Boha, že nám dal moc odpouštět našim viníkům.

Modlitba: *Pane, odpusť nám, že máme problém odpouštět. Dej, ať ve svém životě jednáme ve tvém Duchu jako milosrdní a laskaví synové a dcery Boží. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, přinášíme ti v modlitbách své nemocné. Prosíme za jejich uzdravení. Přinášíme ti ty, kteří za tebou nepřijdou sami. Prosíme za děti, za rodiče, za vnuky, za prarodiče, za kamarády a přátele, za spolupracovníky, za lidi známé i neznámé. Prosíme za mezilidské vztahy, zvláště ty, kde vládne neodpuštění, nesmířenost, vzdor a hádky. Prosíme za usmíření rozhádaných manželství, za děti, které nežijí v harmonické rodině, za školáky, vystavené šikaně. Prosíme za nemocné prostředí sociálních sítí a internetových diskusí, kde vládne bezbřehá nenávisť, zloba a neúcta. Prosíme o nezkaženou lásku, o hluboké vzájemné porozumění a nebranou úctu. Vždyť náš nebeský Otec si nás všechny stejně cení jako své milované děti. Amen.*